

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **Green Ways s.r.o.**, se sídlem Ovocný Trh 572/11, Praha 1, zast. Mgr. Karlem Nejtkem, advokátem se sídlem Spojovací 312, Řitka, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Brně ze dne 16. 2. 2011, č. j. 1613/11-1101-700366 a č. j. 1612/11-1101-700366, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 22. 1. 2013, č. j. 29 Af 45/2011 - 169,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci **se vrací** zaplacený soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho zástupce.

O d ů v o d n ě n í :

Na úvod Nejvyšší správní soud konstatuje, že ke dni 1. 1. 2013 nabyl účinnosti zákon č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky. Dle ustanovení § 19 odst. 1 tohoto zákona byla zrušena finanční ředitelství zřízená podle zákona č. 531/1990 Sb., o územních finančních orgánech. To se dotklo též Finančního ředitelství v Brně, které vydalo rozhodnutí, jež bylo v nynější věci předmětem přezkumu před krajským soudem. Postavení žalovaného v řízení o kasační stížnosti, které do 31. 12. 2012 svědčilo zrušenému finančnímu ředitelství, přešlo dle ustanovení § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na nově zřízené Odvolací finanční ředitelství. Dle ustanovení § 7 písm. a) zákona o Finanční správě České republiky je to právě Odvolací finanční ředitelství, které od 1. 1. 2013 vykonává působnost správního orgánu nejbližší nadřízeného finančním úřadům.

Rozhodnutím Finančního úřadu v Uherském Hradišti (dále jen „správce daně“) ze dne 15. 3. 2010, č. j. 37644/10/336933709216, byla žalobci (dále jen „stěžovateli“) předepsána

za zdaňovací období roku 2007 k přímému placení daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků ve výši 1 272 444 Kč a současně mu bylo sděleno, že mu vzniká povinnost uhradit penále ve výši 254 488 Kč. Žalovaný (původně Finanční ředitelství v Brně) citované rozhodnutí správce daně následně svým rozhodnutím ze dne 16. 2. 2011, č. j. 1613/11-1101-700366, změnil tak, že částku 1 272 444 zvýšil o částku 258 784 Kč na částku 1 531 228 Kč a současně stěžovateli sdělil, že mu vznikla povinnost uhradit z částky rozdílu ve výši předepsané daně penále ve výši 51 757 Kč a penále z předepsané daně tedy činí celkem 306 245 Kč. Obdobně za zdaňovací období roku 2006 změnil žalovaný rozhodnutím ze dne 16. 2. 2011, č. j. 1612/11-1101-700366, rozhodnutí správce daně předepisující k přímému placení předmětnou daň tak, že částku 781 740 Kč zvýšil o částku 172 848 Kč na částku 954 588 Kč a současně sdělil, že stěžovateli vzniká povinnost uhradit z částky rozdílu ve výši předepsané daně penále ve výši 34 569 Kč, penále z předepsané daně tak činí celkem 190 917 Kč.

Proti oběma rozhodnutím žalovaného ze dne 16. 2. 2011 podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále jen „krajský soud“). Krajský soud výrokem I. v záhlaví označeného rozsudku spojil věci ke společnému projednání, výrokem II. zrušil napadená rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 2. 2011, č. j. 1613/11-1101-700366 a č. j. 1612/11-1101-700366, a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení a výrokem III. rozhodl o nákladech řízení.

Proti výroku II. rozsudku krajského soudu podal stěžovatel včasnou kasační stížnost, ve které uplatnil důvody podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., tedy nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení a vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí měl zrušit.

Předmětem sporu před krajským soudem byla mezi účastníky řízení otázka aplikace ustanovení § 6 odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění platném pro projednávanou věc, ve vztahu k posouzení charakteru činnosti vykonávané pro stěžovatele V. Rathouským, tj. zda činnost V. Rathouského coby společníka a jednatele stěžovatele byla prací pro společnost ve smyslu citovaného ustanovení zákona o daních z příjmů, či zda bylo možné na ni nahlížet jako na samostatnou výdělečnou činnost vykonávanou na základě smluvního vztahu se společností (stěžovatelem). Krajský soud se ve svém rozsudku ztotožnil se závěrem žalovaného, který vyhodnotil činnost V. Rathouského jako práci společníka a jednatele pro společnost, nicméně žalovanému vytkl, že tento závěr nezohlednil při stanovení základu daně. Krajský soud proto napadená rozhodnutí žalovaného zrušil a vrátil je k dalšímu řízení s tím, aby žalovaný odstranil vadu nesprávně zahrnuté daně z přidané hodnoty do základu daně z příjmů a na základě toho znovu posoudil částky daně a sděleného penále.

Stěžovatel v podané kasační stížnosti obsáhle namítá nesprávnou interpretaci sporného ustanovení soudem a dále setrvává na svém názoru, že napadená rozhodnutí žalovaného jsou založena na podstatných vadách řízení, které krajský soud při svém rozhodování nesprávně posoudil. Stěžovatel tedy navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ve stručnosti uvedl, že stěžovatel v kasační stížnosti nevzal v potaz stanovisko soudu a pouze zopakoval veškeré námitky uplatněné již v žalobním i odvolacím řízení.

pokračování

Kasační stížnost není přípustná. Nejvyšší správní soud ji proto jako takovou odmítl, a to z následujících důvodů:

Podle ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. platí, že „*kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná.*“

V nyní projednávané věci krajský soud vyhověl žalobě stěžovatele, jestliže dospěl k závěru, že je zčásti důvodná. Tuto důvodnost shledal v námitce týkající se zahrnutí daně z přidané hodnoty do základu daně z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a z funkčních požitků. Krajský soud podrobně vyložil, proč v tomto případě konstatoval rozpor rozhodnutí žalovaného se zákonem; ostatním žalobním bodům nicméně nepřisvědčil.

Nejvyšší správní soud vycházel ze svojí ustálené judikatury k výkladu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s., podle níž „*za nepřipustnou kasační stížnost ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s. je nutno považovat všechny případy, kdy by i případný úspěch stěžovatele v řízení před Nejvyšším správním soudem nemohl vést v konečném důsledku ke změně v jeho právním postavení. Nepřipustnou je tedy především kasační stížnost, která nenapadá správnost výroku rozhodnutí krajského soudu, bez ohledu na to, zda brojí jen proti jeho důvodům nebo namítá-li existenci jiných kasačních důvodů, podřaditelných pod případy uvedené v § 103 odst. 1 s. ř. s.*“ (viz např. rozsudek ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006 - 70, všechna rozhodnutí zdejšího soudu dostupná na www.nssoud.cz). Od závěrů zde vyslovených nemá zdejší soud důvodu se odchýlit.

V podané kasační stížnosti stěžovatel výslovně nenapadá zrušující výrok rozsudku krajského soudu, jímž bylo vyhověno jeho žalobě, tedy výsledek, k němuž krajský soud při posouzení zákonnosti rozhodnutí žalovaného dospěl. Naopak z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatel ve své argumentaci pouze namítá, že žalobě mělo být vyhověno i z jiných důvodů, než pro které tak učinil v napadeném rozsudku krajský soud. Pokud tedy stěžovatel napadá rozhodnutí krajského soudu, ačkoliv soud co do výroku jeho žalobnímu návrhu vyhověl, je nutno konstatovat, že za této procesní situace musí být kasační stížnost odmítnuta pro nepřipustnost, neboť brojí toliko proti důvodům rozhodnutí soudu ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s.

Ze samotné povahy kasační stížnosti, představující mimořádný opravný prostředek a řídicí se zásadou subsidiarity, totiž plyne, že je přípustná pouze tehdy, pokud stěžovatel již nemá žádnou jinou reálnou procesní dispozici k ochraně svých práv. Tato podmínka však nemůže být naplněna tehdy, pokud krajský soud podané žalobě vyhověl, správní rozhodnutí zrušil a stěžovatel v důsledku tohoto rozhodnutí bude moci svá práva řádně uplatňovat v průběhu správního (příp. následně i soudního) řízení.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřipustnost [§ 46 odst. 1 písm. d), § 104 odst. 2 a § 120 s. ř. s.].

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. použitého ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce uhradil za kasační stížnost soudní poplatek ve výši 5 000 Kč, rozhodl soud výrokem III. tohoto usnesení v souladu s ustanovením § 10 odst. 3, větou poslední, ve spojení s ustanovením § 10a odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních

poplatcích tak, že se žalobci zaplacený soudní poplatek vrací z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce, a to do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. června 2013

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu